

да кажатъ. И всѣки по своему мисълъ въ себе досвѣршва.

— Като се претурятъ колата — пжтища много, — си мислѣше Мждреца, — ама защо да се претурятъ! . . . Да не му казвахъ на времето, да не съмъ го съвѣтвалъ, — ще кажа: вината е у менъ. А то! . . . Пъкъ отъ никого до него день не чухъ лошава приказка.

— Криво ми е, — се обади Мждреца, — че не се намѣри единъ бащинъ и майчинъ да ми каже нѣщо за Павла!

— Кой да го знае бе, Никола, — му отвърна Макавей, сѣкашъ виновенъ. — Въ града, нали знаешъ, хората не се знаятъ, нито се познаватъ.

— За тамъ — добре! Ами за хановетъ? . . . Ходѣли, пиели по цѣли нощи и единъ не доде. . . Азъ го запитахъ еднажъ-дважъ,